

КЛАСИЦИ ЕНГЛЕСКОГ ЈЕЗИКА

Аноним и Р. Ф. Бартон

**Три из "Хиљаду
и једне ноћи"**

Превод Бранислава Г. Ромчевића

Наслов оригинала : ONE THOUSAND AND ONE NIGHTS
(*Aladdin, or the Wonderful Lamp; Ali Baba and the Forty Thieves; The Seven Voyages of Sindbad the Sailor*), translated into English
by Sir Richard Francis Burton.

Наслов превода: ТРИ ИЗ ХИЉАДУ И ЈЕДНЕ НОЋИ (*Аладин, илити чудесна лампа; Алибабаба и четрдесет разбојника; Седам путовања Синдбада Морепловца*), енглески превод сера Ричарда Франциса Бартона.

Аутор превода: Бранислав Г. Ромчевић

Друго издање (интернетско). Број примерака: отворен интернетски тираж.

Уредник, издавач и штампар: Бранислав Г. Ромчевић,
Новоградска 14, Београд.

Место и година штампања: Београд, 2017.

© **Бранислав Г. Ромчевић**. Сва права придржава Бранислав Г. Ромчевић. Ниједан део ове публикације не сме се репродуковати, држати у систему за похрањивање, или се преносити и умножавати у било ком облику или било којим путем – електронски, механички, фотокопирањем, снимањем звука или слике, или на било који други начин, нити икако комерцијално користити – без претходне писмене сагласности Бранислава Г. Ромчевића.

Ова електронска књига је у формату ПДФ, са забраном копирања и штампања.

САДРЖАЈ

О писцу и књизи	4
<i>Аладин, или ти чудесна лампа</i>	6
<i>Алибаба и четрдесет разбојника</i>	147
<i>Седам путовања Синдбада Морепловца</i>	188
Појмовник преводичев	292

О ПИСЦУ И КЊИЗИ

Монументална арапска збирка *Хиљаду и једна ноћ*, дело анонимног творца, или, пре твораца, обухвата на стотине прича са муслиманског подручја од Блиског Истока до Индије, прича с коренима у давној прошлости, скупљаних током више векова. Сматра се да су јој разни аутори, преводиоци и преписивачи коначни облик дали у осмом или деветом веку, мада никакав оригинални рукопис није преживео. Запад се с овим благом арапског језика и културе упознао у 18. и 19. веку, највише кроз преводе француске и енглеске, од којих потоњих је најпознатији онај сера Ричарда Франциса Бартона.

Приче у тој збирци су или независне једна од друге, или су међусобно повезане, или се налазе једна унутар друге, а све их, током хиљаду и једне ноћи, прича краљица Шехерезада свом супругу, краљу Шахријару, вешто их преносећи из ноћи у ноћ, еда би одржала његову радозналост и себи продужила живот — јер је краљ, разочаран неверством прве жене, решио да се жени заредице и да сваку жену после прве заједничке ноћи погуби. Шехерезадино лукавство (да прича занимљиве приче) на крају је уродило плодом — краљ јој је живот

опростио, па су њих двоје, ко у свим бајкама, даље срећно живели до века.

Иако се често прерађују у дечја издања, приче из ове збирке јесу бајковито штиво за одрасле.

Три приче у овој књизи — *Аладин, илити чудесна лампа, Алибаба и четрдесет разбојника, и Седам путовања Синдбада Морепловца* — јесу најпознатије неарапском читаоцу. Парадоксално је то што оне ни не припадају тој арапској збирци, то јест, не налазе се у њој, но су их, као истински аутентичне прадавне приче оријенталне културе, неки европски преводиоци укључили у своје преводе те монументалне збирке. Овде су преведене са поменутог енглеског превода сера Ричарда Франциса Бартона.

Аладин је прича о младићу — сину сиромашног и покојног кројача — који, прошавши кроз разне перипетије са злим мароканским чаробњаком, долази у посед чудесне лампе, и то упркос настојањима чаробњаковим да је се домогне. Лампа има свог духа који се, кад се она протрља, појављује и испуњава све жеље власника лампе. То мења живот Аладинов, који се заљубљује у кћер султанову, а лампа му омогућује да оствари све што замисли, па и тај брак. Зли чаробњак успева да поквари идилу и да отме, на превару, и лампу и — помоћу ње — жену и кућу Аладинову

и да их пренесе у Африку, но Аладин, уз помоћ духа из чаробног прстена (који, такође, беше задобио!) успева да се тамо пребаци, да надмудри чаробњака и да га погуби, а да се, опет уз помоћ лампе, с љубљеном и кућом врати у родни град, где су срећно живели довека. Додуше, не без додатног заплета — борбе с чаробњаковим, још опаснијим, близанцем.

Алибаба и четрдесет разбојника је бајка о сиромашку који случајно сазнаје тајну разбојничке чете — чаробне речи које отварају врата у стени ка шпиљи с опљачканим благом. Он се њима користи, узима нешто од блага и носи кући, трудећи се да ствар прикрије, али његов брат сазнаје од њега за тајну. То плаћа главом кад га разбојници ухвате у пећини, из које, касније, Аладин краде његово трупло. Разбојници, којима је сад јасно да постоји још неко упознат са тајном, успевају да му уђу у траг и труде се да му дођу главе, али их Алибаба побеђује, захваљујући, понајвише, својој верној и паметној робињи Моргијани.

Седам путовања Синдбада Морепловца је низ од седам прича о пустоловинама арапског поморског трговца Синдбада на путовањима морем. Све се, очито, догађају на разним локацијама у Индијском Океану, пуне су невероватних опасности и погуби у које запада јунак, који се, ипак, увек спасава, захваљујући помоћи Алаховој и

својој домишљатости. У приче су уграђена искуства арапских морепловаца, као и легенде и предања из других култура, од старогрчке до индијске.

Заједничко овим трима причама јесу бајковит и епски начин приповедања, с много понављања и варирања, и њихов искрено материјалистички, чак хедонистички, тон.

Бранислав Г. Ромчевић

ТРИ ИЗ 1001 НОЋИ

АЛАДИН, ИЛИТИ ЧУДЕСНА ЛАМПА

Живео у једном од градова Кине човек који беше кројач, потпун сиромах, а имаше једног сина, Аладин се звао. Елем, овај дечак је од детињства био ветропир, обешењак. А када он уђе у десету годину, његов отац науми да га учи свом занату, те, пошто беше исувише сиромашан да би новац трошио на то да он учи други посао или занат, илити шегртовање, он момчића узе у своју радњу, еда би учио занат кројачки. Међутим, како Аладин беше обешењак и ветропир, навикао да се стално игра с уличним деранима из те четврти, не хтеде одседети у радњи нити један дан. Јок, он би сачекао да му отац изађе ради неког посла — на пример, да се састане с повериоцем — па би одмах отрчао и кренуо у баште с другим обешењацима и никоговићима, својим другарима. Такав беше његов случај — савет и казна нису користили, нити би он у нечему послушао родитеља, нити би неки занат учио. А убрзо, на његову жалост, кројач се, тугујући због опаке немарности свога сина, разболе и умре.

Аладин настави својим ранијим рђавим путем, а кад мајка његова виде да јој је супруг умро а да јој је син обешењак и никоговић, она прода радњу и све што се у њој нађе и поче да преде памук. Овим мучним радом хранила је себе и намицала храну за свог сина, Аладина обешењака, који, видевши да се ослободио строгости свог родитеља, још повећа своју дангубу и рђаве навике. Никад не би остајао код куће, сем у време обеда, дочим му је јадна мајка живела само од онога што су њене руке могле да испреду, све док младић не уђе у своју петнаесту годину. Деси се једног дана, док се он замајао у четврти, играјући се с дечацима скитницама, да један дервиш из Магреба, Земље Залазећег Сунца, дође и стаде гледати жалостиво те момчиће. Аладина је нетремице гледао и пажљиво посматрао његов лик, дочим на његове другаре једва да обрати пажњу. Елем, овај дервиш беше Мавар из Унутрашњег Марока, и беше чаробњак који је својом чаролијом могао згомилати брдо на брдо, а био је и познавалац звездочатства. Дакле, пошто подробно посматраше Аладина, он рече у себи: „Ваистину, ово је момче које ми је потребно, због кога сам, да бих га нашао, оставио родну земљу.“ Он ускоро одведе на страну једног од дечака, па га испитиваше гледе обешењака, говорећи:

„Чији је он син?“ Па је тражио сва обавештења о његовом стању и свему у вези са њим.

После тога, он приђе Аладину, те га повуче на страну и упита: „О, сине мој, да ниси ти дете тог и тог кројача?“ а момче одговори: „Јесам, господару мој, но је он одавно умро.“ Магрбљанин, чаробњак, кад чу те речи баци се на Аладина и ови му руке око врата, те навали да га љуби, све лијући сузе низ образе. А кад момче виде шта се збива с Мавром, он се због тог изненади те га упита: „Зашто плачеш, господару мој, и откуда мог оца познајеш?“ „Како можеш, сине мој,“ одговори Мавар, „да ме питаш то пошто си ми саопштио да је отац твој а мој брат покојни? Јер он беше мој рођени брат, а ја сада дођох из своје усвојене земље, а после дугога изгнанства врло сам се радовао у нади да ћу опет да га видим и да се с њим о прошлости разговарам. А ти ми сад саопшти да је умро. Но крв није вода, па ми је открила да си ти мој синовац, син брата мога, а ја сам те препознао измеђ свих момака, иако твој отац, кад сам се од њега растао, беше јоште неожењен.“

Онда он опета пригрли Аладина на груди, плачући: „О, сине мој, немам никог с киме да се разговарам осим тебе. А ти си на месту свога родитеља, пошто си потомак његов и наследник, а *ко потомка остави, не умире*, дете моје!“ То рекавши, чаробњак стави руку у кесу те извуче десет

златника и даде их момчићу, говорећи: „Сине мој, где ти је кућа и где живи она, твоја мајка а удова брата мога?“

Аладин се потом диже с њиме и показа му пут до њихове куће, а вештац у међувремену рече: „Сине мој, узми ове паре и дај их својој матери, и поздрави је с моје стране, те јој реци да се стриц твој, брат твог оца, вратио из свог изгнанства и да ће је, иншала – акобогда – сутра посетити да је поздрави селамом и да види кућу у којој је његов брат живео, и да види место где лежи сахрањен.“ Онда Аладин пољуби руку Магрелбљанинову, те, у својој радости, пуном брзином одјури кући своје матере и оде до ње, сасвим противно своме обичају, пошто јој није долазио ни близу, осим у време обода.

А када је нађе, момче кликну у свом усхићењу: „Мајко моја, доносим ти лепе вести о мом стрицу, који се врнуо из свога изгнанства, и који ме сада шаље да те поздравим.“

„О, мој сине,“ одговори она, „чини ми се да ми се подсмеваш! Ко је тај стриц, и како можеш живог стрица имати?“ он узврати: „Како можеш рећи, мајко моја, да немам живе стричеве или рођаке кад је овај човек брат рођени мога оца? Та он ме је загрлио и изљубио, цело време сузе просипљући, и наложио ми да ти то саопштим.“ Она узврати: „Сине мој, добро знам да си ти имао стрица, но је он сад мртав, а ја не знам да имаш другога.“

Сутрадан, марокански чаробњак изађе и крену да пронађе Аладина, јер му срце више није давало да се од момчета растаје. Док је амо—тамо ишао градским улицама, наиђе на њ где се забавља, као и обично, међу скитницама и обешењацима. Ту му он приђе, па га узе за руку, загрли га и пољуби га. Онда из џепа извуче два динара и рече: „Иди својој матери и подај јој овај пар дуката, те јој реци да ће стриц твој вечерати с вама. Стога узми ова два златника и спремим нам укусну вечеру. Но, пре свега, покажи ми још једном пут до ваше куће.“ „Нека буде тако, стриче мој,“ одговори момчић, па крете пред њим и показа му улицу што води до куће. Онда га Мавар остави и оде својим путем, а Аладин отрча дому и саопшти вест својој родитељки и даде јој она два цекина, говорећи: „Мој стриц ће вечерати с нама.“

Сток се она одмах диже и оде на пијаци, те покупова све што јој беше потребно. Онда се врати кући и од комшија посуди све што је потребно од судова и здела, и тако даље, а кад јело би скувано и дође време вечере, она рече Аладину: „Дете моје, јело је спремно, али твој стриц можда не зна пут до нашег стана. Зато изађи и пресретни га на улици.“ Он одговори: „Слушам и покоравам се,“ али пре него што њих двоје завршише разговор, чу се куцање на вратима. Аладин изађе и отвори, кадли ето Магребљанина

чаробњака, заједно са шкопцем који носи вино и слатко воће. Ту их момче уведе унутра, па роб оде својим послом. Мавар, када уђе, поздрави своју снају селамом, а онда поче лити сузе, а њу упита: „Где је место на коме је мој брат седео?“ Она му га показа, а он оде до њега и клече у молитви, те пољуби под, све плачући: „Бедно ли је моје задовољство и несрећна моја судбина, јер сам тебе изгубио, брате мој, зено мога ока!“ Па тако настави плакати и јаукати, док се не онесвести од претераног плакања и жаловања, по чему се мајка Аладинова увери да је он онај прави. Онда му она приђе, диже га са пода и рече: „Каква је корист од тога да себе уништаваш?“

Чим се он удобно смести, а пре него што служавници с храном беху изнесени, он поче с њоме разговарати, те рече: „О, жено брата мога, мора да се чудиш како то да мене у животу ниси видела, нити си ишта о мени сазнала за живота брата мога, који нађе свој покој. Елем, разлог је тај што сам ја пређе четрдесет лета напустио овај град и себе прогнао из свог родног места, те сам скитао по свим земљама Ал Хинда и Ал Синда, и отишао у Египат и задуго се населио у његовом величајном граду, који је једно од светских чуда, док најзад не одох у крајеве где сунце залази и не проведох целих тридесет година у унутрашњости Марока. Елем, једног дана, жено брата мога, док сам сам

седео код куће, почех мислити на властиту земљу и на своје родно место, и на брата свога (који нађе покој). А моја жудња да га видим огромно нарасте, те сам плакао и жалио због свог странствовања и удаљености од њега. На крају, моја чежња ме је тако вукла кући да ја реших да путујем тамо где је место у коме сам на свет дошао, као и дом мој, са циљем да видим брата свога. Онда рекох себи: „О, човече, колико ћеш дуго скитати, ко дивљи Арапин, од свог места рођења и роднога краја? Штавише, имаш само једног брата, па се стога дижи и путуј, те га потражи пре него што умреш, јер ко зна јаде овог света и шта време носи? Био би жал најтужнији да залегнеш и умреш а да брата не видиш. А Алах ти је (нек је хвала Господу!) подарио велико богатство, а можебит да је он у шкрипцу и у стању рђавом, па ћеш ти свом брату помоћи и још га и видети.“

„Стог се одмах дигнем и спреим за пут, и фатиху изговорим. Онда, кад се једног петка молитве завршише, узјашем те допутујем у овај град, пошто много мука и труда поднесох, које сам трпео стрпљиво, дочим је Господ (да Му је слава и хвала!) преко мене бацио вео своје заштите. Тако стигох, а док сам прекјуче улицама лутао, угледах Аладина, сина брата мога, где се забавља с дечацима и, тако ми Бога Великога, жено брата мога, како га угледах ово моје срце

похрли ка њему (јер крв вуче крв!), а душа ми осети и саопшти ми да је то баш мој синовац. Те заборавих сав труд и све муке чим га угледах, и само што не полетех од радости. Међутим, кад ми он исприча да је мој мили брат отишао Богу на истину, клонух од јада и разочарења. Можда те је мој синовац обавестио о болу који ме је савладао. Међутим, теши ме, унеколико, кад видим Аладина, баштину коју нам остави онај који нађе покој, јербо *онај који остави потомство није сасвим мртав.*“

А кад он погледа своју снају, она заплака на те речи његове, те се он окрете момчету, еда би постигао да она заборави помињање свога супруга, и да би је утешио и усто довршио своју превару, те га упита: „О, сине мој, Аладине, шта си научио да радиш и чиме се бавиш? Реци ми, јеси ли савладао неки занат, којим ћеш за живот зарађивати, за себе и за матер своју?“ Момче се смете и постиде, те обори глави и сагну чело према земљи. Међутим, његова родитељка проговори: „Како, забога? Алаха ми, он ништа не зна, још не видех дете невоспитано ко ово — не, никада! По цео дан траћи време с дечацима из четврти, пропалицама ко он што је, а његов отац (јадне мене!) умро је само од муке због њега. А и ја сам сада у жалосном стању. Предем памук и рбам с преслицом и ноћу и дању, еда бих зарадила за пар хлеччића, које заједно поједемо.

То је стање његово, мој девере, а он ми, жив ми ти био, не долази осим у време обеда, а другда не. Ама, размишљам о томе да закључам врата на кући и да му их никад опет не отворим, него да га оставим да иде и потражи неки посао од ког може живети, јер сам ја сад жена остарела и више немам снаге да рмбам и да се овако издржавам. О, Алаху, приморана сам да њега опскрбљујем хлебом свагдањим када мени треба да ме опскрбљују!“

Ту се Мавар окрете Аладину и рече: „Зашто, сине брата мога, опстајаваш у таквом неваљалству? То је срамота за те и непримерено за људе као што си ти. Разуман си младић, сине мој, и дете људи честитих, па је за те срамота да се твоја матер, жена у годинама, бори да тебе издржава. А сад, кад си стасао до мушке снаге, приличи ти да смислиш неки начин на који можеш живети, дете моје. Окрени се око себе, а алхамдулила – хвала да је Алаху – у овоме нашем граду има много учитеља свакаквих заната, и нигде их нема толико. Зато бирај неки позив који ти одговара, како бих те ја могао у њега сместити, а када одрастеш, сине мој, имаћеш неки посао од ког ћеш живети. Можебит да работа твога оца није оно што ти се допада, но ако је тако, изабери неки други занат, који ти се свиђа. Онда ми то кажи, а ја ћу ти помоћи колико год могу, сине мој.“

Међутим, када Магребљанин виде да Аладин ћути и да му

не одговара, он схвати да момчић не жели другог занимања доли живот пропалице, па му рече: „Сине мога брата, немој да ти моје речи изгледају тврдо и грубо, јер аколи ти, упркос свему што ти велим, не жели да занат учиш, ја ћу ти отворити радњу трговачку, снабдевену најскупљом робом, те ћеш ти постати познат међу светом, па ћеш примати и давати, и куповати и продавати, и бити врло познат у граду.“

Елем, кад Аладин чу речи свога стрица Мавра, и замисао да од њега створи квацу – трговца и господина – он се врло обрадова, знајући да се такви људи лепо облаче и лагодно живе. Зато он погледа Мавра и насмеши се, те обори главу према земљи, а језиком изусти да је задовољан. Мавар чаробњак погледа Аладина и виде да се смеши, по чему закључи да је задовољан тиме да постане трговац. Стог му рече: „Пошто си задовољан тиме да ти ја отворим трговачку радњу и учиним те господином, покажи да си мушко, сине брата мога, а ја ћу те, иншала – акобогда – сутра до пазара одвести, да ти се, прво, лепо одело сашије, онакво какво трговци носе; а друго, потражићу радњу за те и реч одржати.“

Елем, матер Аладинова беше мало посумњала да је Мароканац њезин девер, али чим чу обећање његово да ће њеном сину трговачки дућан отворити, и да ће га снабдети

робом и капиталом, и тако даље, та жена одлучи и закључи у својој души да је овај Магребљанин главом и брадом брат њезина мужа, пошто никакав туђинац не би учинио неко тако добро дело њезином сину. Зато она поче момчића упућивати на прави пут, и учити га да избаци глупости из главе и да покаже да је мушко. Штавише, наложи му да увек слуша свог дичног стрица, као да је његов син, и да надокнади време које је страћио у непослушности са својим другарима. После тога, она се диже и постави софру, а онда послужи вечеру, тако да сви седоше и навалише да једу и пију, док је Магребљанин причао с Аладином о пословним стварима и сличном, тако да га толико развесели да те ноћи не могаше спавати. А кад Мавар виде да пролазе ноћни сати и да је вино попијено, он се диже и похита своје дому. Међутим, пре него што крете, он се договори да ће се ујутро повратити и повести Аладина да се постарају да му се одело трговачко сашије. И гле – чим свану, Магребљанин покуца на врата, која отвори мати Аладинова. Мавар, пак, не хтеде ући, него затражи да дечака поведе са собом до пијачне улице. Следствено, Аладин дође своје стрицу, пожелеле му добро јутро и пољуби га у руку, а Мароканац га узме за руку и оде с њим до пазара. Ту уђе у сукнарску радњу у којој беше свакојаке одеће, те затражи одело од оних најскупљих, на

шта му трговац донесе оно што је тражио, све дотерано и сашивено, а Мароканац рече момчићу: „Бирај, дете моје, што год ти је драго.“ Аладин се врло обрадова када виде да му стриц допушта да бира, па изабра одело које му се понајвише допаде, те Мароканац плати цену за њ трговцу у готову. Он сад момче одведе у хамам, где се окупају. Онда изађоше, па су пили шербета, после чега се Аладин диже и обуче своје нове хаљине, у големој радости и усхићењу, па оде до свога стрица, пољуби га у руку и захвали му на дарима.

Пошто оде из хамама с Аладином, Магребљанин чаробњак узео Аладина те се с њим запути до пазара трговачког, па га забави показујући му пијацу и продавање и куповање на њој, те му рече: „Сине мој, пристоји се да се упознаш са светом, поготово с трговцима, да би од њих научио занат трговачки, пошто ти је он сад позив постао.“ Онда га поведе и показа му град и његове стоне џамије, заједно са свим лепим знаменитостима у њему, па га, на крају, одведе у једну ашчиницу. Ту им ручак буде послужен на сребреним зделама, па су лепо ручали и јели и пили док се не наситише, после чега одоше својим путем. Потом Мароканац показа Аладину перивоје и красне зграде, и с њим оде у палату султанову, те га забављаше показујући му све одаје, које беху врло лепе и величајне, а на крају га

одведе у хан страних трговаца, где је и он имао станиште. Онда Мароканац позва разне трговце што беху у каравансарају, а они дођоше и седоше за вечеру, кад им он објави да му је тај младић синовац, Аладин по имену. А пошто се наједоше и напише и ноћ паде, он се диже и узне момче са собом, те га одведе његовој матери, којој се – чим виде где јој је син као један од трговаца – ум смути, те се она веома растужи од саме радости. Онда навали да захваљује свом лажном рођаку, Мавру, за сва његова дооброчинства, те му рече: „О, мој девере, ја не могу довољно изрећи па макар ти захваљивала докле год си жив, нити те нахвалити за добродетели која си учинио овом мом детету.“ На шта Мароканац вели: „О, жено брата мога, не сматрај да је ово од мене пука љубазност, јербо ми је тај момак мој властити син, па је на мени да заменим свога брата, родитеља његовог. Зато буди без бриге!“ А вели она: „Молим се Алаху славом светаца, и старих и нових, да те сачува и учини да поживиш, мој девере, и да, мене ради, продужи твој живот. Тако да ти будеш крило што заклања овог сирочића, а он ће те увек слушати и ништа друго неће чинити доли оно што му ти наложиш.“ Магребљанин одговори: „О, жено брата мога, Аладин је сад разборан човек и син добрих људи, па се надам, до Алаха, да ће ићи стопама свог родитеља и смирити твоје очи.

Међутим, жао ми је што сутра нећу моћи – пошто је петак – отворити дућан његов, јер је дан састанка, када сви трговци, после заједничке молитве, одлазе у баште и перивоје. У суботу, пак, иншала – акобогда – учинићемо своју работу. Међутим, сутра ћу ти доћи рано и повести Аладина у пријатну шетњу до башти и перивоја изван града, које он, можебит, није досад видео. Тамо ће, такође, видети трговце и угледне особе, који долазе да се забаве, па ће се он упознати с њима и они са њиме.“

Магребљанин оде и преспава ту ноћ у свом стану, а рано ујутро дође до кројачеве куће и покуца на врата. Елем, Аладин (због напетости свог уживања у новим хаљинама које беше обукао, и због уживања претходног дана у хамаму и у једењу и пијењу, и разгледању света, па још од очекивања да му стриц дође у зору и одведе га на уживање у баштама) није ни тренуо те ноћи, нити је ока склопио, а једва поверова да је свануло. Кад, пак, зачу куцање на вратима, он одмах изађе жустро, ко варница, те отвори и угледа свога стрица, чаробњака, који га загрли и пољуби. Онда му Мавар, узевши га за руку, рече док су заједно полазили: „О, сине брата мога, данас ћу ти показати приказ који ниси у целом свом животу видео,“ те поче момче засмејавати и разгаљивати пријатним разговором. Све тако чинећи, оставише за собом градску капију, а

Мараконац поче шетати с Аладином по баштама и показивати му, да га разгали, силно лепе перивоје и чудесне, високо дигнуте павиљоне. А кад год би застали да погледају неки врт, или зграду, или палату, Магребљанин би рекао свом садругу: „Свиђа ли ти се, сине брата мога?“

Ускоро се Магребљанин диже те отпусти свој пас и из њега извади врећу пуну јела, сувог воћа и тако даље, па рече Аладину: „Синовче мој, можебит си огладнео, па приђи и поједи шта ти треба.“ Следствено, момче навали на храну, а Мароканац је јео с њим, па се лепо разгалише и одморише. Онда вели чаробњак: „Устај, сине брата мога, пошто си се одморио, па да ходамо још мало и да стигнемо да краја своје шетње.“ Онда се Аладин диже, па је Мароканац са њим шпартао од баште до баште, док за собом све не оставише и не стигоше до подножја високог и голог брда, а момчић, који никад није излазио ван градских капија, нити је у целом животу оволико ходао, рече Магребљанину: „Стриче мој, куда то идемо? Све смо баште оставили за собом и стигли смо у досадан, брдовит крај. Аколи је још подоста пута пред нама, ја снаге немам да ходам. Заиста сам спреман да се срушим од умора. Нема башти пред нама, него да се окренемо и врнемо у град.“ Чаробњак рече: „Не, сине мој. Ово је прави пут, а баште се нису завршиле, јер ћемо сад видети једну какве нема међу

оним краљевским, а све што си видео није ништа у поређењу с њом. Зато се припреми да ходаш. Сада си мушкарац, алхамдулила – хвала Богу!“

Онда Магрбљанин поче ласкати Аладину пријазним речима и причати му чудесне приче, и лажне и истините, док не стигоше до места камо се и намерио афрички чаробњак, који њега ради беше допутовао из Земље Сунца на Заласку у крајеве кинеске. А кад беху на том месту, Мавар рече Аладину: „О, сине брата мога, седи и одмори се, јер ово је место које тражимо, а ја ћу те, иншала, ускоро разгалити тако што ћу ти показати ствари дивотне, какве нико на свету не виде, нит се ико веселио гледајући оно што ћеш ти сад видети. А кад се одмориш, устани и потражи мало иверака и шибља за гориво, а да буду ситни и суви, да са њима можемо ватру запалити. Онда ћу ти показати, сине брата мога, ствари изван домашаја поимања.“ Елем, када момчић чу те речи, поче чезнути за тиме да види шта ће то његов стриц да ради, па заборави умор и одмах се диже и навали да скупља ситне иверке и суво шибље, па тако тераше док му Мавар не довикну: „Доста, сине брата мога!“